

*„Nem volt semmi különleges képességem,
nem tudtam lebegni a föld felett, se tüzet gyújtani a kezemmel, sajnós!”*

Exkluzív interjú Ransom Riggszel a *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* könyv szerzőjével

Ransom Riggs 32 éves, Marylandben született, de Floridában nőtt fel, akárcsak a regény főhőse, Jacob. Jacobbal ellentétben Riggsnek sok barátja volt, bár ugyancsak elég furák, hiszen a Pineview School for the Giftedbe, azaz egy tehetséges gyerekek számára létrehozott iskolába járt. A Dél-karolinai Egyetem film és televízió szakán végzett, több díjnyertes rövidfilm-forgatókönyvet is írt. Jelenleg Los Angelesben él, újságíróként dolgozik. Szenvedélyesen gyűjti a régi fényképeket, gyűjteménye csaknem 2000 felvételt tartalmaz.

A *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* (Miss Peregrine's Home for Peculiar Children) az első regénye, 2011 júniusában jelent meg az Egyesült Államokban és rövid időn belül a sikerlisták élére került. Eddig 27 országnak adták el a kiadási jogokat és több folyamatban lévő tárgyalásuk van. Több nagy filmstúdió is versengett a regény megfilmesítési jogáért, melyek közül végül a 20th Century Fox nyerte el a lehetőséget.

Magyarországról keresem. Ön ismeri ezt az országot? Tud valamit rólunk?

Remek dolgokat hallottam Budapestről, és már régóta tervezek egy körutazást Magyarországra, Lengyelországba és Csehországba. Remélem, hogy néhány éven belül meg is tudom valósítani! Sajnos nagyon keveset tudok Magyarországról, de lelkesen tanulok! Mielőtt ellátogatok valahova, minden útikönyvet és információt elolvasok az országról, úgyhogy mire megérkezem, két lábon járó enciklopédia vagyok.

Jelent az valami plusz örömet, elégedettséget Önnek, hogy egy tízmilliós, keletközép-európai országban is nagy izgalommal várják könyvének magyar nyelvű kiadását?

Csodálatos érzés és egyben nagyon furcsa is – de csodálatos! Még mindig próbálok hozzászokni a gondolathoz, hogy a feleségemen és néhány közeli barátom kívül, mások is olvassák a könyvemet. A *Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei* néhány hónapja jelent csak meg Amerikában, addig senki nem ismerte a nevemet. Nagyon furcsa érzés!

Volt-e az Ön ősei között valaki, aki a világnak erről a tájékról származott?

A feleségem nagyszülei a lengyelországi Łódź-ból származnak és a háborút a gettóban élték túl.

Önt azok a régi fényképek ihlették meg a könyv megírására, amelyeket részben saját maga gyűjtött, részben mások gyűjteményében bukkant rájuk. Volt valami ismerete arról, hogy ezek a fényképek mikor és hol készülhettek? Ha nem, akkor a történet egyik vezérfonalát miért Lengyelországból indítja?

A képek valószínűleg Amerikában, valamikor a 19. század második felétől az 1940-es évekig tartó időszakban készülhettek. Engem főképp azok a rejtélyes képek vonzanak, amelyeknek nincs történelmi hátterük. Ezek köré könnyen tudok történetet formálni, és úgy tenni, mintha bárholnan és bármely korból származhatnának.

A feleségem nagyszülei Lengyelországban vészelték át a háborút, az ő szomorú történetük inspirált. Meséltek azokról az időkről, és ez folyamatosan foglalkoztat, ezért is került Lengyelország a történet középpontjába. A főszereplő, Jacob nagypapáját is a feleségem nagypapájáról neveztem el, mindkettőjüket Abrahamnek hívják.

Mikor kezdett érdeklődni a II. világháború vérzivataros eseményei iránt és miért?

Azt hiszem, nem lehet megérteni a modern világot a II. világháború ismerete nélkül. Annyira meghatározza a mai világunkat, emléke máig kísért, főleg Európában. Mindig, amikor azt hinném, hogy már mindent tudok erről, hallok valami újat, egy megdöbbentő részletet (az esetek nagy részében hihetetlen szörnyűséget). A túlélők tapasztalatai éles ellentétben állnak a mai nyugati emberek élettapasztalataival. Azt hiszem, aki nem élte meg ezt a háborút, talán igazán sosem értheti meg, érezheti át ezeket a történeteket.

Milyen adottságaira, képességeire figyeltek fel a szülei, hogy olyan iskolába írtatták be, ahová a különleges képességű gyerekek jártak?

Nem volt semmi különleges képességem, nem tudtam lebegni a föld felett, se tüzet gyújtani a kezemmel, sajnos! A felvételi követelmény annyi volt, hogy meghatározott IQ felett kellett lenni. A legtöbben kimagaslóan jók voltak matekból és tudományos tárgyakból. Én egyáltalán nem. Rettenetes jegyeim voltak egészen 11-12 éves koromig, amikor felfedeztem, hogy elég jó vagyok az olvasásban és remekül le tudom írni, hogy mit gondolok a könyvekről. Ez mentett meg a suliban!

Amikor elhatározta, hogy megírja ezt a könyvet, teljes egészében a fejében volt a történet és annak végkimenetele, vagy írás közben engedte, hogy a szereplők önálló életet éljenek és vezessék a kezét? Tudatosan úgy fejezte be, hogy mindenki a „körmét rágja le”, hogy végre a folytatást is olvashassa?

Amikor először leültem a könyvet megírni, csak a lendület vitt. De ebből egy elég rossz regény született, úgyhogy eldobtam és újrakezdttem. Arra gondoltam, hogy jobban tettem volna, ha egy kicsit kitalálom előre a történetet, megspóroltam volna félévnyi munkát magamnak. Bár ki tudja, lehet, hogy szükségem volt arra, hogy megírjam a rossz változatot, hogy tudjam, mi a jó. Néha így működnek a dolgok.

Úgy hallottam, hogy már dolgozik a könyv folytatásán. Mikor számíthatunk a megjelenésére? 2013-ban!

A könyv megfilmesítésekor lesznek-e kikötései?

Egyelőre nem nagyon foglalkozom a filmmel. Ha kiderül, ki fogja rendezni, tőle függ majd, hogy szeretne-e bevonni a munkába, vagy sem. Nem tehetek mást, mint hogy megbízom a készítőkből.

A forgatókönyvet Ön írja? Van már elképzelése arról, hogy kiket látna szívesen a főszereplők megformálásában?

Ami a forgatókönyvet illeti, úgy döntöttem, hogy most inkább megírom a könyv második részét, úgyhogy nem dolgozom rajta.

A könyv sikere megváltoztatta az életét?

Folyamatosan változtatja az életemet, még ma is. Ami talán a legnagyobb és legfontosabb felismerés, hogy most már biztos vagyok abban, hogy mit szeretnék csinálni a következő években: regényeket írni! Előtte nem tudtam eldönteni, hogy forgatókönyveken szeretnék

dolgozni, vagy inkább filmet készíteni, vagy épp ismeretterjesztő könyveket írni, mint a Sherlock Holmes Kézikönyv, amely az első könyvem volt. Most minden sokkal egyszerűbb!

Ha most újév éjszakája lenne, amikor mindenki fogadalmat tesz, vagy kíván magának valamit, akkor Ön mit kívánna?

Amerikában is szokás kívánni! Azt hiszem az a szabály, hogy ha elmondod a kívánságodat másnak, akkor nem valósul meg. Úgyhogy nem kürtölöm világgá – legyen elég annyi, hogy most jól érzem magam a bőrömben és hasonlókat kívánnék magamnak a jövő évre is.

Köszönjük, hogy válaszolt a kérdéseinkre és szívesen beszámolunk majd a Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekei sikereiről Magyarországon.

Nagyon kíváncsi vagyok, és várom a jó híreket!

László Ágnes